

som lån mod ejendomsforbehold for invalideforsikringsfonden, medens hjælpen i øvrigt, herunder til anskaffelse af varelager og eventuelt overtagelse af goodwill, vil blive ydet mod et til fonden udstedt gældsbevis. Lånene er rentefri.

Ad spørgsmål 30.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt det ikke ved en ændret formulering af forslagens § 12, stk. 1, bør fastslås, at repræsentanter for de i amtet beliggende revalideringsinstitutioner altid skal være medlemmer af udvalget, bemærkes følgende:

Lovforslaget går ud på, at udvalget kan udpege en repræsentant for de i amtet beliggende revalideringsinstitutioner, idet man herved — på lignende måde som med hensyn til den kommunale repræsentation — har forudsat, at dette medlem repræsenterer samtlige institutioner i amtet. Udpegningen forudsættes at ske efter indstilling fra disse institutioner. For ikke at gøre udvalget for omfattende vil det næppe være hensigtsmæssigt at udpege repræsentanter for alle.

Man har intet at erindre imod, at det i forslaget fastslås, at en repræsentant for institutionerne — hvor sådanne findes — altid skal være medlem af amsrevalideringsudvalget.

Med hensyn til det af Den danske Købstadforening i skrivelse af 15. januar 1960 rejste spørgsmål om en bredere repræsentation i udvalget bemærkes følgende:

Ved udarbejdelsen af lovforslaget er den linje fulgt, at lokale tjenestemænd ikke har sæde i udvalget, idet udvalget efter forslaget har tilsynsførende funktioner i forhold til den lokale administration. For så vidt udvalget i enkelte tilfælde måtte skønne det hensigtsmæssigt, at en repræsentant for en social forvaltning med særlig erfaring i revalideringsproblemer får sæde i udvalget, vil dette kunne ske i medfør af forslagens § 12, stk. 4. Derimod må forbindelsen til arbejds-

anvisningen formentlig anses for tilfredsstillende sikret ved, at kontorbestyrelsen på linje med revalideringskontorets leder i almindelighed deltager i udvalgets møder uden stemmeret, jfr. forslagens § 12, stk. 1.

For så vidt angår yderligere repræsentation for arbejdsmarkedets parter og kommunerne, skal man bemærke, at man er opmærksom på de fordele, en sådan bredere repræsentation indebærer, men at man på den anden side næppe bør gøre udvalgene alt for omfattende. I øvrigt vil yderligere repræsentation — hvor sådan skønnes ønskelig — kunne godkendes i medfør af § 12, stk. 4.

Hvad endelig angår Købstadforeningens forslag i fornævnte skrivelse af 15. januar 1960 om at lade amsrevalideringskontoret foretage såvel kasse- som bogføringsarbejder med hensyn til ydelse af hjælpemidler m. m. (§§ 3, 6 og 8, jfr. § 19), bemærkes, at man med Købstadforeningen principielt er enig i, at det som hovedregel vil være mindre hensigtsmæssigt, at de sociale udvalg impliceres i administrationen, hvor udvalgene ikke i øvrigt har deltaget i sagens behandling. Hvor udvalgene imidlertid i medfør af § 3, stk. 3, efter bemyndigelse træffer afgørelse vedrørende ydelse af hjælpemidler, vil det dog formentlig være mest praktisk, om udvalgene — som efter den hidtidige ordning, jfr. arbejds- og socialministeriets bekendtgørelse af 25. april 1951 § 6 — fortsat udreder udgiften forskudsvis. En sådan ordning vil dog kunne iværksættes allerede med hjemmel i forslagens § 3, stk. 3, ligesom det er tilfældet efter den gældende regel i folkeforsikringslovens § 60, stk. 10.

Det bemærkes endvidere, at direktoratet for sygekassevæsenet i den som bilag vedlagte skrivelse af 13. januar 1960 har henstillet, at sygekasserne fritages for forskudsvis at udbetale hjælp til syge- og kurbehandling efter forslagens § 4. Man er enig med direktoratet heri.

Forslagets § 19 foreslås herefter udeladt.